

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

S SOM I
SCOOP

En redaktionsthiller

Mats Lundman

ISBN: 978-91-88263-02-5

**© Mats Lundman
Stockholm 2015**

**Utgiven av Ultima Esperanza Books
www.ultimaesperanzabooks.se**

Tidningsredaktioner är visserligen händelserika miljöer. Men romanens nyhetsmagasin Xtra har aldrig funnits. Eventuella likheter mellan gestaler i romanen och verkliga personer, levande eller döda, är således rena tillfälligheter.

November 2014

Det låg ett brev framför henne på skrivbordet. Ett vitt C4-kuvett med ett grått ovalt märke i övre vänstra hörnet. I mitten av märket lilla riksvapnets tre kronor. På varje sida av vapnet två långbenta och långnäbbade fåglar. Storkar? Tranor? Den till vänster balanserade en våg med två skålar genom att lyfta dem med den ena foten. Fågeln till höger stod bara på ett ben. I botten av det grå märket krökte sig ett ord i sexton versalbokstäver:

JUSTITIEKANSLERN.

Moa visste vad det handlade om. Brottsbalken. Nionde kapitlet. Röja uppgift av hemlig natur. Rikets säkerhet. Åtal eller inte åtal. Böter eller fängelse i två år. Upp till fyra om brottet ansågs grovt.

Rummet där hon satt var inte stort, så där tre gånger fyra meter. Ena kortväggen upptogs av ett fönster med utsikt mot en liten skogsbacke med späda björkar och snår som kanske var hallonbuskar. En lekplats kunde anas bortanför träden. Höstens färger skickade ett gulaktigt skimmer in i rummet.

Även de övriga väggarna hade stora glasrutor. Dels mot en kort korridor, dels mot två kontorsrum som liknade hennes eget. Rummen som låg i en rad var vad man brukar kalla glasburar. Likadana. Rumsstorleken sa inget om hennes faktiskt rätt upphöjda ställning i företaget.

Gick hon längre bort i huset passerade hon andra rader av glasburar. Här satt redaktörerna för de andra tidningarna i förlaget. Eller om det var annonssäljarna. På rummen syntes i alla fall ingen skillnad. En trappa ned i tidningshuset var glasväggarna av samma slag men rummen större. Här huserade förlagschefen, verkställande direktören, ekonomichefen och dennes assistenter, personalchefen,

sekreterarna och affärsområdescheferna som var tre till antalet.

Fjorton tidningar gavs ut i huset. Några av dem kom ut bara ett par gånger om året och sköttes av en enda redaktör. Andra kunde ha dussintalet medarbetare och kom ut varje vecka.

Det var ett år sedan Moa kom till förlaget. Och det var tio månader sedan hennes nya tidning begått sin premiär på marknaden. Det hade gått rätt bra. Hittills.

Hon såg ut genom fönstret. Det började skymma. Sedan såg hon ned på skrivbordet igen. På brevet som låg oöppnat. Hon vädrade fara.

I övrigt var bordet rent från papper bortsett från ett litet kort, fem gånger åtta centimeter. Ett visitkort. ”Moa Lönn. Chefredaktör” stod det. Och loggan i övre högra hörnet var svart och röd och kantiga bokstäver formade ordet XTRA.

TRETTON MÅNADER TIDIGARE

Det var sensommar, snart höst, men temperaturen steg fortfarande till trettiofyra grader mitt på dagen. I tio månader hade Moa levt ihop med Konrad här i Spaniens sydligaste avkrok. Han hade skött sitt jobb som surfinstruktör på sandstränderna. Hon hade efter de första månadernas överksamhet börjat sälja vatten, läsk och öl i den lilla boden där surfarna höll till.

Hon tänkte sällan på tidningen hon lämnat, på det förlorade chefredaktörsjobbet. Hon tänkte att hon hade fått en paus i livet. Mitt i livet. Efter nästan tjugo år i nyhetsflödet, på tidningar och radio, hade hon fått en chans till vila. Hon hade alltid levt enkelt. Att dela sitt liv med Konrad, i ett rum med pentry och utsikt över taken och sundet, var inte svårt. Tillsammans hade de firat först hans trettioårsdag och sedan hennes fyrtioårsdag med bara några veckor emellan.

Hon levde med en man igen. Det var många år sen sist. Hon hade aldrig haft problem med att leva ensam så som hon gjort de senaste åren. Men nu hade hon en annan människa nära inpå sej sju dagar i veckan och ibland tjugofyra timmar om dygnet. Ännu efter tio månader var det en tillvaro att utforska. Hon mätte bra. Om det var Konrads förtjänst, eller berodde på att hon sluppit ifrån cheffandet och det ständigt repeterande nyhetstempot på en redaktion, lät hon vara osagt.

Han brukade kalla henne för Långben. Dumt, men Konrad var som han var och hon blev inte arg. Och visst hade hon långa ben.

Men hon behövde svängrum och inte bara för benen. Något eget. För att få lite tid för sej själv hade hon börjat gå till stadens lilla bibliotek ett par förmiddagar i veckan. Konrad läste aldrig något annat än deckare och sporttidningar och i bokhandeln var allt utom guideböckerna på spanska som hon inte kunde något vidare. På bib-

lioteket beställde hon fram klassiker på engelska. Hon prickade för på måfå i beställningsarket. Nu hade hon läst "Idioten" och "Anna Karenina", "Buddenbrooks" och "Tre män i en båt" och börjat på första delen av "På spaning efter den tid som flytt".

Hon var djupt inne i Monsieur Swanns tilltrasslade värld när mobilens surrande återkallade henne till verkligheten. Eftersom hon satt i bibliotekets läsesal med mörkbruna bänkar och små gröna läslampor böjda över skrivborden, skyndade hon ut i receptionen innan hon tryckte på "svara".

Samtalet kom från Sverige. En man presenterade sej men linjen var dålig och det ekade efter varje ord, så hon uppfattade inte namnet, bara att han ringde från en rekryteringsbyrå.

Han hade ett uppdrag, sa han. Ett förlag planerade att starta ett nyhetsmagasin om ekonomi och politik. Och nu sökte de en redaktör med killerinstinkt.

– Killerinstinkt? undrade Moa.

Visserligen hade det inträffat ett mord på hennes förra arbetsplats men det var ju inte hon som hade...

– Jag menar att förlaget söker en redaktör som inte är rädd för att publicera även det som kan vara obekvämt, fortsatte mannen i telefonen.

– Okej?

– Jag har inte mandat att säga mer om jobbet. Mitt uppdrag är att ordna ett möte mellan dej och förlagschefen Schwan. Mogens Schwan.

– Okej.

Schwan? Svan. Swann! Var det ett tecken?

– Kan vi pricka in ett möte den här veckan? frågade mannen.

Det var redan onsdag.

– Jag befinner mej i Spanien, sa Moa. En bit från flygplatsen också.

– Då säger vi kanske nästa vecka? Måndag?

– Jag kan vara i Stockholm på måndag, sa hon blixtnabbt.

– Utmärkt. Då bokar jag in en lunch. Jag får återkomma om plats.

Ett par snabba avskedsfraser och sen var samtalet över.

Moa stod med mobilen i handen och stirrade på displayen. Uppringarens nummer och så "samtalet avslutat".

Killerinstinkt?

Schwan?

Hade hon innerst inne väntat på ett sånt här samtal? En come back. Behövde hon det?

Ja, om man såg till det ekonomiska så var hennes pengar på upphällningen. Pengarna från avgångsvederlaget skulle komma som vanligt i slutet av månaden. Och så i slutet av nästa. Men sen var det över. Leva på Konrads surflärlön? Nej, den räckte inte för två. Inte ens om de kunde dryga ut det med att hon sålde coca-cola i surfboden.

En come back? Hon var inte hämndlysten. Hon hade bara gjort vad en chefredaktör måste göra om hon eller han ska kunna se sej själv i spegeln dagen efter. Och så fick hon ta konsekvenserna.

Men lämna det här? Lämna Konrad och deras gemensamma krypin. Närheten. Nätterna. För Stockholm. Kunde hon? Ville hon?

Men – det var ju ändå bara ett lunchsamtal. Kanske kom de inte alls överens. Schwan! Hon skrattade till och bibliotekarien i receptionen såg kritiskt på henne. Hon stängde av mobilen och gick tillbaka till sin läsplats. 296 sidor kvar. Nej, det fick räcka för idag. Hon slog ihop volymen och lämnade tillbaka den och gick hem till Konrad som just var i färd med att blanda en Cuba Libre som start på kvällen.

– Jag flyger till Stockholm på söndag, sa hon. Jag ska träffa en chef på ett tidningsförlag. Kanske erbjuder dom mej ett jobb, vem vet?

Hon berättade om telefonsamtalet medan Konrad såg allt mulnare ut.

– Så du tänker dra nu? sa han.

– Alltså jag ska prata med en förlagsgubbe på måndag. Sen kommer jag tillbaka. Du tror väl inte att dom anställer mej?

– Varför skulle dom ringa om dom inte vill anställa dej?

– Det var en fråga från en rekryteringsfirma som ringde. Han ville väl göra sitt jobb, att leverera en kandidat som förlagsgubben kan träffa. Annars kan han inte skicka sin faktura.

Konrad såg stint på henne.

– Är du trött på det här? Vill du härifrån?

– Ärligt, nej, sa Moa. Inte nu, men nån gång ska vi väl ändå vidare? Både du och jag.

Hon såg att Konrad inte hade garden uppe. ”Gå vidare” var något han helst sköt på en oviss framtid.

– Men vi då? sa han.

Moa skakade på huvudet och drack lite Cuba Libre. Hon sa:

– Du är min närmaste.

– Käraste?

Hon sänkte huvudet och såg ned i bordet, deras lilla schackrutiga bord där de ätit sina frukostar och middagar.

– Jag lämnar dej inte, sa hon.

– Och om du får jobbet?

– Då kommer jag hit varje lördag och söndag.

– I så fall måste du få en in i helvete bra lön.

– Och varför skulle jag inte få det? sa Moa och skrattade plötsligt.

Hon tog en klunk till. Hon kände sej säkrare.

Det gråa, kortstubbade håret var det första Moa la märke till när hon satte sej ned till lunchmötet med förlagschefen för Star Communication. Mogens Schwan var i sextioårsåldern, lång, hade ett fyrkantigt ansikte med grova drag och buskiga ögonbryn. Ögonen var ljus blå och granskande. Han var uppseendeväckande fritidsklädd för en lunch på det ändå rätt eleganta Sturehofs uteservering. Han hade rutig sportskjorta, gråa shorts som gick en bit under knäna och vita Converse utan strumpor. En tunn klarröd jacka låg slängd på stolen intill. Vid de andra runda lunchborden bar männen undantagslöst kostym, många svart eller i alla fall mörk. Även rekryteraren, som ringt Moa och bokat mötet, var en liten gråklädd kostymman. Han hade snabbt lämnat bordet sedan han presenterat Moa för Schwan.

Hon såg på Schwan. Som en papegoja på ett torg fullt av kajor, tänkte hon. Själv hade hon gjort sej så affärsmässig som hon förmodade med de numera rätt uttunnade resurserna. En snygg mörkblå kavaj från Benetton som överlevt hennes år i Spanien. En vit blus som inte heller skämdes för sej. Och så ett par nya ljusblå jeans av ett okänt spanskt märke som hon köpt före resan till Stockholm. De satt bra, hon var nöjd. Hon hade handlat ett par nya pumps, mörkröda med halvhöga klackar i en butik på Kungsgatan på väg till mötet. Håret som hade fått växa alldeles för långt hade hon snurrat upp till en knut i nacken. Inte helt bra men fick duga.

Stureplan låg i brittsommarsol. Luften var mild och det var behagligt att sitta på uteserveringen.

Mogens Schwan hade överraskat med att hoppa över allt småprat och genast utvecklat sin syn på tidningsmarknadens framtid. Dagstidningarnas väg nedåt var utan återvändo. Och just därför var magasinens möjlighet så lysande. Nischa in sej, bedriva sko-

ningslös journalistik, det var vad folk skulle komma att dras till.

– Horisonten måste vara tio år, minst, när man ger ut tidningar, sa han. Och där har du min horisont.

Han fortsatte:

– Jag har åtta tidningar som ger vinst. Och åtta tidningar till som kommer att ge vinst. Kanske inte samtidigt. Men det kommer. Och vi sitter med lösningen för det lönsamma internet i händerna. Jag är i en framtidsbransch. Förstår du mej?

Moa vågade inte annat än nicka instämmande.

– Mina tidningar har hittills varit b-to-b, alltså business to business. Det är tryggt, det är lönsamt i längden. Men nu tänker jag...

Schwan gjorde en kort paus medan han fixerade Moa.

– ...nu går jag in i sektor consumer. Tiden är mogen. Det måste du ha haft på känn på tidningen där du var, att publiken vill ha mer, mer djup, mer insikt, analys, spets...

Han tystnade när en man i ljusblå skjorta plötsligt lutade sej över bordet och viftade bort några inbillade smulor med en grön och vitrutig servett samtidigt som han med ett vänligt leende frågade vad som önskades.

– Vad är dagens? sa Schwan.

– Sotare med dillsmör och mandelpotatispuré. Och så fläskkarré med färska bönor, svarade mannen i den ljusblå skjortan.

– Sotare.

Moa hade inte hunnit se på matsedeln utan fann det bäst att hänga på:

– Sotare för mej med. Och så vatten.

– Bubbelvatten eller vanligt?

– Bubbel utan smak, avgjorde Schwan raskt.

Servitören avlägsnade sej.

Mogens Schwan måste harkla sej men var strax på spåret igen.

– Jag ser en inflytelserik publik. De är beslutsfattare i företaget och inom politiken. Och funktionärer och administratörer, de där som måste hålla sej uppdaterade, som måste vara på tårna för att inte riskera sina jobb. Och som kan betala. Eller låter andra betala. Det spelar ingen roll, det är en marknad. Och vi ska ta den. Det är här jag ser möjligheten.

Bubbelvattnet hade anlönt och Schwan höjde glaset, log och tog en klunk.

– Vi ligger helt rätt, sa han. Aller och Bonnier är på defensiven. Talentum är på knä. Jag säger, det har aldrig varit en öppnare marknad. Förstår du mej?

Moa kände att hon måste få en syl i vädret nu.

– Och vad exakt ser du för roll för mej? sa hon.

– Men herregud, sa rekryteringskillen inte det? Självklart har jag tänkt att du ska leda vårt nya magasin om ekonomi och politik.

– Jo, jag har kanske förstått det. Men inte varför du har valt mej.

Hon la tydlig betoning på ”varför”.

Nu kom två tallrikar in med de hårdstekta strömmingarna och den ljusgula potatispurén. Schwan greppade vant kniv och gaffel och skar igenom den kolsvarta fisken för att avlägsna ryggbenet. Moa försökte följa exemplet men oroade sej genast för fiskben. Var det okej att spotta ut dem på det här stället? Hon skulle ha bitt om en sallad i stället!

– Trigger happy. Du är trigger happy helt enkelt.

– Vad menar du?

– Inte rädd för att skjuta när det krävs.

– Du menar inte rädd för att fatta svåra publiceringsbeslut?

– Exakt Jag kunde inte ha sagt det bättre själv, sa Schwan uppskattande.

Han la in en stor bit strömming och blev tyst i några sekunder innan han fortsatte:

– Du sköt ner en advokat va? Och någon lokalpolitiker som hade haft fingrarna i syltkrukan. Jojo, jag vet nog vad du går för.

Moa var häpen. Dels över att Schwan visste såna detaljer om vad som hänt på hennes förra jobb. Men också över hans sätt att uttrycka sej. ”Sköt ned.” Det var väl inte riktigt så hon såg på de händelser som tvingat fram några av hennes svåraste beslut.

Men hon sa i skämtsam ton:

– Och vem är det tänkt ska skjutas ned nu?

Mogens Schwan skrattade högt och hjärtligt.

– Det är mina tag! Så ska det låta! Men allvarligt talat. Vi har mycket arbete framför oss. Och tre månader på oss. Kan du komma ut till oss den femtonde oktober och sätta igång?

– Men du har ju inte anställt mej ännu! Det finns väl lite mera saker att tala om först. Lön till exempel.

– Vad vill du ha?

Moa var beredd.

– Hundratusen.

Hon brydde sej inte om att argumentera. Hon bara fäste blicken på det fryntliga stora ansiktet på andra sidan bordet.

– Mmm, sa Schwan. Kan du komma ut till oss på onsdag? Vi diskuterar färdigt, alla detaljer. Vi måste prata redaktion.

– Finns det redan en redaktion?

– Nja, det finns aktuella personer, ja. Men inte till alla tjänster.

– Och hur många tjänster?

– Tio med chefen.

– Veckoutgivning?

– Just det, fyrtio nummer om året.

– Och har den här tidningen något namn ännu?

– Precis. Bra fråga. Igår registrerade jag in det. Xtra. Alltså med X. Schwan såg mycket belåten ut.

Moa hade lyckats äta upp sina båda strömmingar och svalt de små fiskben hon inte lyckades rensa bort. Aldrig mera fisk tänkte hon, inte ute bland folk i alla fall. Två koppar espresso kom in. Schwan hade beställt.

Hon sa:

– Förlåt mej, men du verkar så säker på att jag vill ha det här jobbet. Inte för att det inte låter intressant. Men jag kan ju faktiskt ha andra prioriteringar.

Schwan såg stint på henne. Han sa:

– Jag utgår från att du behöver ett jobb nu. Sannolikt fick du en fallskärm på tolv månader. Och tiden har gått och pengarna är snart slut. Eller har jag fel?

Moa svarade inte genast. Även detta hade mannen alltså koll på.

– Och så tror jag att du är typen som tycker om att bygga något nytt, fortsatte Schwan. Bygga en tidning från början. Och att du inte drar dej undan om det blir lite dramatik...

Moa log. Det här lät skruvat men inte ointressant. Klart hon ville jobba med en tidning. Med en redaktion. Dramatik eller inte. Det fick väl visa sej. Hon sa:

– Jag kommer gärna och diskuterar mer. Sa du onsdag?

– Onsdag ja, så får du träffa vår vd Åke Åström. Så kan ni skriva kontraktet.

Lunchrusningen var över. Några kaffedrickare hade dröjt sej kvar och ett större gäng unga män hade dragit ihop några bord och slagit sej ned för en första eftermiddagsöl. It-folk, reklamare eller i alla fall nån slags kreatörer gissade Moa som med ett halvt öra hört deras konversation.

Hon vände sej till Schwan:

– Var? Var finns förlaget? Vart åker jag på onsdag?

– Slakthuset.

– Skämtar du?

– Nej, det ligger bortanför Globen. Det är ett industriområde. Men visst, namnet kan ju passa bra för vårt journalistiska uppdrag. Förstår du mej?

Han skrattade högt.

Moa förstod nog. Men allra mest att det var hög tid att runda av. Hon tackade för lunchen. Schwan gjorde en ansats att kyssa henne på handen.

Hon tog sin väska och gick mot tunnelbanan. Hon skulle boka flyg tillbaka till Spanien till på fredag.

Vad skulle Konrad säga?

3

Ja, vad skulle Konrad säga? Moa ringde honom på kvällen från sitt hotellrum.

Star Communication hade ordnat hennes inkvartering på ett flott hotell på Södermalm.

Det kunde ju inte Schwan veta. Men det var precis här som hon för några år sedan haft en erotisk upplevelse som fick henne att vakna till efter år av självvald instängdhet sedan Morgan, hennes exman, försvunnit med en kurvig blondin. Och det var då hon fick impulsen att bryta upp från radion i Norrlands inland där hon hade chefat i några år. Och sen blev det Sjöstads-Kuriren och sen...

Ja, på något vis var cirkeln sluten. Kanske. Moa funderade på detta där hon satt med ett glas vitt vin i hotellbaren. Utanför panoramafönstren sänkte sej mörkret över den stora trafikled som passerade under hotellet och upp mot bron söderut. En evig ström av bilar. Inga ljud hördes in genom de isolerande fönsterglasen. Det var en nästan meditativ upplevelse att se de röda baklyktorna i tusental glida bort över bron.

Abe hette han. Eller sa han att han hette. Hon mindes hans hand över hennes på hisspanelens knappar. Ja, hon mindes rätt mycket från den där natten. Det mesta faktiskt, trodde hon åtminstone.

Hon lyfte blicken från sina tidningar såg sej runt då och då. Tre par i var sin soffa. Fyra unga killar en bit bort, högljudda. Ingen Abe.

Fast äsch, hon skulle ju ringa Konrad. Hon drack ur glaset och åkte upp till sitt rum.

Konrad svarade genast. Det var slammer i bakgrunden, han satt i baren nere på gatan. Hon anade den ljumma kvällen. Vem hade han i sällskap? Det sa han inget om.

Hon berättade, rätt kort, om sitt möte med förlagschefen Schwan. När hon sa att hon begärt hundratusen i månaden och

inte fått något motbud anade hon en uppskattande vissling.

– Så du tar det? Jobbet menar jag.

– Jag ska ut till dom på onsdag och prata mer. Sen får jag se.

– Men du är sugen va?

– Konrad!

– Hallå, det är jag...

– Jag behöver ett jobb. Och jag vill ha dej...

Hon höll på att säga "förstår du mej" men svalde i sista stund.

– Vad har du gjort idag? sa hon i stället.

– Lärt två engelska sextonåringar hur man inte dränker sej...

Surflärarna hade arbete, i alla fall fram till jul. Sedan blev det för kallt i havet.

– Men det blir ju inga pengar, sa han.

Moa anade att de euro han dragit in under dagen just nu omsattes i ett antal öl. Hon sa:

– Vi får prata om det här i helgen. Jag landar klockan två på fredag och är väl hemma vid fem.

De avslutade samtalet.

Moa slog på rummets stora platt-tv. På första kanalen började just en fransk-engelsk polisserie. Det tog bara två minuter så var hon fast. Och när den kvinnliga franska polisen oblygt raggade upp en okänd bartender skrattade hon högt för sej själv.

4

Två dagar efter lunchen hade hon besökt förlagshuset som låg i ett gammalt industriområde lite söder om centrum. Förlagschefen Mogens Schwan var även denna gång iögonfallande fritidsklädd i kortärmströja, mjukisbyxor och gympaskor.

Han hade visat henne runt i huset. De gick förbi glasbur efter glasbur med medarbetare, de flesta antagligen journalister. Några rum var större och där satt folk runt sammanträdesbord, whiteboardtavlor var fullklottrade och blädderblocken hängde på sned. Här pågick det saker. Moa fick lust att slå upp en dörr, tränga sej ned vid ett bord och lyssna, diskutera, planera, vara med, bestämma.

De hade kommit till en del av tidningshuset där rummen stod tomma.

– Här, sa Schwan. Här ska vi ha redaktionen för Xtra.

Moa såg sej omkring. Fyra rum med glasväggar i en fil längs husets kortsida, ett femte och sjätte till höger och till vänster och så fyra skrivbord med datorer i en öppen fyrkant som ett centralt nav i en framtida redaktion. I ett hörn av den stora lokalen fanns ett sammanträdesbord för tio, tolv personer och en liten soffgrupp i svart läder.

Det var inte snyggt, det var alldeles opersonligt men det var en scen som kunde fyllas med innehåll. Det här skulle kunna bli något. Med de rätta medarbetarna förstås.

Hon tittade in i rummen. De var identiskt inredda med skrivbord, stol, en liten bokhylla, en läsbar hurts och en bärbar Mac. När hon vände sej om såg hon att en kvinna hade slagit sej ned vid ett av de fyra skrivborden mitt i det stora rummet. Kvinnan var liten, hade mörk hy och kolsvart lite vågigt hår som nuddade axlarna.

– Ja det här, sa Mogens Schwan, det är en av dina nya medarbetare.

Han vände sej mot kvinnan:

– Mignon ... öh ...

– Bonpland!

Moa sträckte fram handen.

– Moa Lönn.

– Ska du bli min nya chef?

– Det är inte omöjligt, log Moa.

Kvinnan som hette Mignon var verkligen liten. Inte mycket över en och femtio, späd, tunn och ovanligt elegant. Mellan trettio och fyrtio gissade Moa. Snyggt och diskret sminkad, ljus rosa på de tunna läpparna och i en ljusgrå kavaj som hon helt säkert inte hade fyndat på HM.

– Välkommen då, sa Mignon utan att låta särskilt entusiastisk.

– Vad gör du nu? undrade Moa.

– Hjälper en av tidningarna här med webben. Ångpannan. Så länge. Jag är redigerare. Det ska komma layoutmallar till Xtra och då får jag börja lägga upp dem, sa Mignon kort.

– Ångpannan?

– En industritidning. Om den tunga industrin. Var tredje vecka.

– Layoutmallar? Vem gör dem? undrade Moa.

Mignon skakade på huvudet.

– Fråga Schwan.

– Mignon är alltså redigeraren som jag har tänkt mej för Xtra. Hon kommer från vår modetidning StarStil som tyvärr måste dra ned på utgivningen, sa Mogens Schwan när de lämnade de utrymmen i tidningshuset som var vikta för den nya tidningen.

Och efter en kort paus la han till:

– Henne ska du inte underskatta. Hon vet vad hon vill och säger vad hon tycker.

– Jag brukar inte underskatta någon, sa Moa.

Men hon tog ändå tacksamt till sej upplysningen.

De återvände till direktionsens korridorer en trappa ned. Här var rummen större och luftigare. Schwan lotsade henne till ett av de största. Genom glasväggen såg hon en tunn karl vid ett skrivbord.

– Här lämnar jag dej, sa Schwan. Nu får du göra upp det praktiska med Stars vd.

Åke Åström hälsade vänligt leende på Moa. Åström var lång och smal, nära de sextio med blekt ansikte och vågigt silvergrått hår. Han bar en enkel blå kavaj och hade den vita skjortan uppknäppt i halsen. Jämfört med den fritidsklädde förlagschefen var stilen ändå strikt.

Schwan hade försvunnit och Moa och Åström slog sej ned vid

ett litet vitt mötesbord. Här i direktionsrummen tycktes det mesta gå i vitt. En trappa upp, hos redaktionerna, var borden och stolarna i brunaktiga kulörer.

Efter tio minuters vänlig konversation föreslog Åström Moa en lön på åttiotusen i månaden.

– Då så, sa Moa och gjorde en ansats att resa sej.

– Jag tror att det är Star som behöver mej medan jag kan klara mej ett tag till utan Star. Och jag har meddelat förlagschefen vilken nivå jag ligger på...

Åström såg varken förvånad eller störd ut. Han vände sej mot skrivbordet och plockade till sej ett par papper som han la emellan dem på bordet. Han tog fram en penna som såg dyr ut ur sin innerficka och skrev några kråkfötter, först på det ena pappret, sedan på det andra. Sen sköt han över dem till Moa.

– Då är det ju bara den lilla underskriften kvar, sa han.

– Jag ska väl läsa igenom det...

– Självklart.

Moa ögnade kontraktet. Det var standard. I rutan för månadslön stod med lutande handstil "etthundratusen".

– Och uppsägning...?

– Vänd på pappret.

Hon ögnade baksidan. Tolv månader vid uppsägning, helt okej.

– Var skriver jag?

Åström sträckte sej över bordet och pekade. Han höll fram den fina pennan.

Hon skrev på. De skakade hand och tog farväl.

Nu var hon alltså anställd i Star Communication som tidningschef för Xtra, magasinet om ekonomi och politik. Hon gick till sitt tilltänkta chefsrum och slog sej ned i den läderklädda snurrstolen. En ny dator blänkte på skrivbordet. En Mac, bärbar med femtontums skärm. Och intill den ett designat fodral i rosafärgat skinn. Hon bar aldrig rosa. Fodralet var en present från hennes nye arbetsgivare. På ett kort stod: "Välkommen till förlaget", undertecknat "Mogens Schwan".

På skrivbordet fanns också listan över personalen som hon förväntades göra sin tidning med, journalister som skulle droppa in under tiden hon hade på sej för att få ut det första numret.

Editorial staff for weekly magazine: Xtra.

Det var rubriken på pappret som Moa nu läste för tredje gången.

Först kom **Bonpland, Mignon. Layout.**

Mignon satt där ute och sysslade med något som Moa inte visste vad det var. Den lilla mörka kvinnan var trettiofyra år framgick det av pappret. Född på Martinique av en fransk mamma. Varför mamman och Mignon flyttat till Sverige för trettio år sedan och vart pappan tagit vägen stod det inget om. Mignon hade gått på Beckmans och utbildat sej i grafisk design. Till tidningen StarStil hade hon kommit för sex år sedan. Men nu var det slut, det var neddragningar på den kanten. Och så satt hon i styrelsen för den lokala fackklubben.

Moa hade en av de första dagarna försökt få med sej Mignon på en lunch men fått nobben. Mignon föredrog sina gamla kamrater från Stil-tidningen.

Vänta du, hade Moa tänkt, jag får nog tag i dej så småningom.

Nästan alla på hennes personallista var folk som placerats om från tidningar inom förlaget. Magasinen och veckotidningarna som de arbetat för gick dåligt och en del skulle läggas ned eller dra in på utgivningen.

Hon läste vidare:

Bräck, Freddy. Reporter.

Vilken dag som helst skulle denne Freddy Bräck ansluta. Bräck hade varit ekonomireporter på Skogs-Journalen och ryktet sa att han var vass. De intervjuoffer som han satte klorna i brukade önska sej någon annanstans. Det var visserligen Mogens Schwans uppfattning som kanske borde tas med en nypa salt. Moa hade inte träffat Freddy Bräck än. På bilderna, som förlagets arkiv hade på alla medarbetare,

syntes ett kantigt ansikte och stubbat hår, troligen åt det gråa hållet. Han var nog inte lång och huvudet verkade oproportionerligt stort. Freddy Bräck var femtiofem. Innan han hamnade på Skogs-Journalen hade han jobbat på en av de stora morgontidningarna och haft flera stora scoop på nittioalet om Volvo-Renaultaffären och om Skandiadirektörernas svindlande lägenhetsförmåner.

Det lät lovande.

Moa bläddrade vidare.

Hellgren, Molly. Reporter.

Molly Hellgren skulle ansluta från tidningen TungTeknik. Där kunde hon visst inte stanna kvar efter att ha kommit ihop sej med chefredaktören. Schwan hade särskilt bett Moa att ta hand om Molly som tydligen hade valsat runt mellan tidningarna utan att riktigt hitta sin plats i huset. Moa anade att det kunde vara något skumt. Men vem skulle hon fråga? Knappast Mignon. Bilden från arkivet visade en fyrtioårig kvinna med mörkt hår och ett vackert och regelbundet ansikte. Molly Hellgren skulle inte ansluta förrän efter nyår, veckan före det första numret.

Nästa namn på listan:

Lundin, Lovisa. Reportage och redigering.

Lovisa kallades Lussan och var fyrtionio. Hon kom från förlagets trafiktidning och skulle jobba halvtid med redigering och halvtid med annat som Moa kunde hitta på. Lång och med lockigt brunt hår, pratsam och – fortfarande enligt Schwan – med en förkärlek för enkla vitsar och roliga historier. På arkivbilden hade hon ett brett flin. En del blir visst aldrig bra på bild funderade Moa.

Sen kom **Tigerhierta, Sofus. Reporter.**

Namnet lät adligt. Bilden av Sofus Tigerhierta visade en uppknäppt och glad herre med ljust rufsigt hår, små stålbågade glasögon på näsan och smilgropar. Inte särskilt stel och förnäm alltså. Runt de femtio verkade han att vara. Även Sofus var ett ess enligt Schwan. Politisk reporter, hämtad från en av förlagets veckotidningar, Fri Handel, där han naglat fast fackföreningsgubbar och näringslivsdirektörer med sina precisa frågor. Tigerhierta kom från början från dagspressen, hade gjort några år på Expressen och till och med varit chefredaktör på någon liten landsortstidning. Där hade de något gemensamt tänkte Moa.

Sista namnet på listan var **Tärna, Ricki. Webbredaktör.**

Redan i morgon skulle Ricki Tärna dyka upp och inta sin plats vid fyrklövern i mitten av lokalen snett emot Mignon. Han var fyrtio och hans uppgift var att ta hand om Xtras nyheter på nätet. Även Tärna kom från Fri Handel. Häromdagen hade han varit och hälsat på Moa. En man med mjuk framtoning, blond, med ett leende ansikte, rosiga kinder och en permanent rynka i pannan. Håret var kort och kammat åt sidan. Han såg bra ut, gjorde ett riktigt trevligt intryck faktiskt, tänkte Moa. Vad han gick för visste hon inte men såg i alla fall fram emot morgondagen.

Men var det inte många medelålders medarbetare hon hade fått? Moa var själv i samma läge med sina fyrtio år. Yngst var Mignon. Men reportrarna? Något saknades.

Det fattades två namn för att få redaktionen komplett. En nyhetschef. Och en reporter till.

Det hade sällats fram två sökande till nyhetschefstjänsten. Moa hade träffat båda. Först kom en ung kvinna, Melissa, som nyligen slutat på krisdrabbade Dagens Nyheter. Det klickade direkt och Moa hade haft ett timplångt härligt anställningssamtal. De hade skrattat åt samma saker så ett framtida samarbete såg lovade ut.

Dagen därpå träffade hon den andra kandidaten, Andy, en tjockmagad trettioåring som andades tungt. Andy hade fått lämna ett nyhetschefsjobb på en av Stockholms gratistidningar. Om av arbetsbrist eller av något annat skäl var oklart. Han var röd i ansiktet och rufsigt i det korta rödlätta håret och påfallande slarvigt klädd för att vara på en anställningsintervju. Jeans, fläckig collegetröja och smutsiga gymaskor. Men även för övrigt gjorde han inget vidare intryck på Moa. Självsäker, ironiserade över reportrar, pratade på om allt han ville göra med den nya tidningen och var helt ointresserad av vad chefredaktören i stolen mitt emot kunde ha för tankar.

Lätt val, tänkte Moa sedan hon skickat Andy nedför trappan.

Två dagar senare kom Åke Åström traskande i korridoren. Han tittade in i Moas glasbur.

– Nu har jag anställt nyhetschefen åt dej, sa han glatt.

Moa lyste upp.

– Visst blir hon en fin tillgång för oss?

Åströms ansikte gick från leende till neutralt.

– Jo, det var alltså Andreas Mattsson jag gjorde upp med i förmiddags.

– Andy! Han var ju... Moa hejdade sej, hon sökte ett ord.

– ...inkompetent, sa hon fast hon var på väg att säga "ett äckel".

– Nå, han klarar nog jobbet, sa Åström, en smula förtrytsamt.

– Men vad hände? Vart tog Melissa vägen?

– Vi kan inte ha DN-löner här, det har Mogens gjort klart. Star har sin egen lönefilosofi och i den rymdes inte Melissa.

– Men Andy alltså?

– Ja, och han har ju sex års erfarenhet som nyhetschef, ingen dålig merit. Och så kan han börja i nästa vecka.

Moa teg. Förstummad.

– Det här kommer att bli så bra, sa Åström osäkert och lämnade sin position vid dörren.

Moa satt tyst och tittade in i buren på andra sidan glasrutan. Hon måste fixa några affischer att sätta upp för att slippa både utsikt och insyn när det nu skulle komma medarbetare till de tomma rummen.

Alltså Andy! Och inget kunde hon göra. Stars lönefilosofi! Helvete.

Men det fattades fortfarande en reporter. Moa gick nästa morgon till Mogens Schwan. Hon överraskade honom när han just kom från en löprunda. Förlagschefen stod i ljusblå shorts och svettigt t-tröja och stretchade medan han kollade mobilen när Moa utan att knacka klev in på hans rum.

– Jag behöver anställa en reporter till, sa hon.

– Visst, vi sa ju det, och det finns två, tre aktuella från Säkerhetsmagasinet och Tvättpelaren. Jag ska ordna...

– Nej jag vill inte ha någon från Tvättpelaren, sa Moa. Och fortsatte:

– Xtra kommer att få en redaktion som väger tungt av fyrtio- och femtio- och snart sextioåringar. Men någon ung reporter finns inte. Och jag vill anställa en. Och jag vet vem jag vill ha.

Mogens Schwan såg tvivlande på henne.

– Nu får du ge mej fria händer, sa Moa. Åström har gett mej en

sopa som nyhetschef. Nu vill jag göra en egen rekrytering. En enda av tio.

– Nio, du är själv den tionde, rättade Schwan.

– Vad säger du, är det okej?

– Vem tänker du på?

– Hon kommer absolut att rymmas inom Stars lönefilosofi, sa Moa.

Schwan satte sej bakom skrivbordet. Han hade slutat svettas.

– Vad får jag för det? sa han.

– En bra tidning.

Schwan gav Moa en lång och eftertänksam blick.

– Okej, sa han. Du får anställa din reporter själv. Men du måste hålla dej inom ... Och du får ta det med Åström.

Moa gav Mogens Schwan ett triumferande leende och lämnade direktionskorridoren.

6

Ett stort elefantöra låg på tallriken. Två små salladsblad låg uppskrämda i ett hörn. En skål med rykande pommes frites stod på bordet liksom en flaska lättöl och en flaska Ramlösa.

Det var på Ben's Steakhouse och strax efter lunchtid. Ben's ansågs som den bästa lunchkrogen i Nyestad. Och paradrätten var den utbankade lövbiffen som gick under namnet "elefantöra".

Rut Quant iakttog försiktigt sitt sällskap, sin förra chef.

Moa Lönn såg tunnare ut än för ett år sen då de hade arbetat ihop på Kuriren. Smalare i ansiktet, kanske hade hon en rynka i pannan som inte funnits där förut. Hon var klädd i en ljusgrå kavaj över en något mörkare lite glansig tröja med polokrage. Det blonda håret hängde ned mot axlarna. Kavajen såg dyr ut. Hon var helt klart elegantare än förr. Det är väl Stockholm, tänkte Rut. Brun var hon också och håret såg solblekt ut. På läpparna fanns ett avvaktande leende men de grå ögonen log inte.

Plötsligt mindes Rut precis hur det hade varit och hur det hade känts.

Det var ju hon som skrivit artikeln som så när vält hela tidningen över ända. Som hade avslöjat styrelseordförandens ekonomiska svindlerier. Och Moa hade publicerat vad hon hade skrivit trots motstånd. Och sen hade hon fått sluta, Moa alltså, medan Rut blev kvar. Hon hade haft ont i magen i flera veckor.

Igår hade Moa ringt och bett om ett möte. Och nu hade hon kommit hit med tåget. Hon ville inte bli sedd i Sjästad. Men här i grannstaden var det nog ingen som kände igen henne.

– Men Rutan, sa Moa plötsligt, har du inte slutat med nikotintuggummi?

Rut insåg med ens att hennes käkar gick i ett.

– Jag har haft återfall, sa hon. Fyra ciggisar i lördags.

Hon kände sej blek och tunn under den granskande gråa blicken.

– Och dina ögon, sa Moa, jag minns inte att de var så gröna?

– Linser, sa Rut kort.

Hon tog ut tuggummit, rev av en bit av servetten och gömde det.

– Ska vi inte äta? sa hon.

– Minns du att vi satt här för nästan två år sen? sa Moa. Första gången jag var i Nyestad förresten.

– Jo, och sen åkte du hem och sprängde Nyestadsredaktionen ...

– ...och du fick ett nytt jobb. Hur går det? undrade Moa och satte kniven i lövbiffen.

– Händer inte så mycket.

Rut Quant hade varit lokaltidningens ekonomireporter. En gång Moas fynd. Men efter skandalen hade hon inte fått skriva fler ekonomiartiklar. Det hade den nye chefredaktören satt stopp för.

– Din efterträdare, sa Rut, han är inte så intresserad...

Moa högg in på sin lövbiff.

– Smälter i munnen, sa hon och drack lite av lättölen.

Rut lyfte sitt glas med bubbelvatten och markerade en skål.

– Är det sant det där att du och Konrad...?

– Jo, nickade Moa kort.

– ...är ett par alltså?

– Nja, par, jag vet inte om det ska kallas så.

– Var är han nu?

– I Spanien. Det har jag också varit. Tills för en månad sen.

Moa knep ihop läpparna och såg ut som om hon ville komma till saken.

– Varför är du här? sa Rut.

Moa såg henne i ögonen.

– Till min nya redaktion vill jag knyta en reporter med vissa egenskaper som saknas hos dem som jag redan har, sa hon.

Hon berättade om Freddy Bräck och Sofus Tigerhierta, att de var erfarna proffs. Ess kunde man säga. Utan att tänka på det använde hon Mogens Schwans ord.

– Jag har två vassa reportrar, de kan allt om företagens bokföringstrix och har absolut bästa kontakterna med företagsledare och politiker och generaldirektörer och...

– Och?